

מסורת הש"ס

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ו.

עין משפט
גרי מוצה

א מ"י פ"א הל' ג'
עבודת יומא כ"ג הל' ג'
א ב מ"י פ"א הל' ג'
מפסק ומפסק הל' ג'
מהל' שנת ה'י"ו:
ג וכל אלמא שעתה פ"ב
דף ע"ג.

תוס' ישנים (המבשר)

ולפניהם ביהוה אלל בקוונט
פ"י מביתו למה פירש שהרי
ע"כ לשנת פרהדרין לא
היתה קדושה שאין ישיבה
בעיריה אלל למלכי בית דוד
וכ"כ שבינה ויסקה דהא
ק"ל בפסחים פרק אלל
דברים (דף ע"ג) וכתמיה
(דף ע"ג) שבעל ק"י משתלה
חוק לשתי מחנות אלל
מפרש רבי הוון מביתו
(למה פירש [היה] ויסקה דהא
למקום שבעל ק"י מוסר
ליכנס ואפי"ן דמילואים
כתיב ופתח אלל מוסר
חשבו ומתקאמר משבו ע"כ
ממנה ליה היה ופי"ן
פירש משתלה וי"ל דשלי
אהרן שהיה ג"ר לקבל
הואת דמיס כל שבעת ימי
המילואים ואפי"ן דמילואים
נמי מן שהיה עובד כל
שבעת הימים מ"מ ח"ן זה
כ"כ מדברינן ואפי"ן ומיל
קאמר מביתו למה פירש
וה"ל ש"ו לו להיות מדי
במחנה ליה כמו אהרן
ובניו שהיו יושבין מחד
פתח אלל מוסר מהא
דמילואים כדכתיב ומלאת
המשכן של שבעת ימי
המילואים היה משב דמתמיד
המשכן ומתפרקו פירוש
היה מתפרק ומתעמד מחד
אלל אם נפרש עממדי
בעיריה ומתפרקו כבתינו
ויזמנו וילל דמכתיב בקרא
לאו דוקא ממנה ליה
אלל מקום ממנה ליה
ואם כן ה"ו י"ו יענין
להפרשן ממנה ישראל
כמו שבעל קדושת המשכן
כשהיה מתפרק דלמחר
(מתעומת) הוגלה הכרובים
היו וז"ל ומילואים נגמסו
לשם ופירוש ראשון נכון:
אבל מחד אחר מחד ליה
לנרמסו נקטיה דלפניו מחד
אחר מחד ליה דהא ח"ך
אז לא הוון מחד ליה היה
מ"י למינקט ממנה על שלו
על שלו אחיוס אז
ולא היינו מפרשין אותו
כ"כ מ"י: א"ת
טעם ליה בלילה למחר
הי"ך עבד בעיריה. והא
דמין ולקמן דף ע"ג.
שבעת הימים וז"ל אלל ביום
הי"ך אלל הוון טיבור ביום
הראשון אלל אלל שיש
ממנו בלילה שפניו נר"ך
להפריש שמשו:

אמר ד' אבננו של בהן גדול לא והו אבננו בו' וא"ת היכי
דייק מדכתיב אותו הכתיב נמי אותם ומאותם נמא שהאבננו
שין וי"ל קרא לא כמר דייקי ולא כמר דייקי וי"ל פכרמ הוא לאוקממ
קרא דואת האבננו מעשה שש משור וגו' ככהן גדול דווקא כיון

דשאר בגדיו היו נמי דללאים אפוד
(ו)ומעיל) אלל הדיוט דכל שאר בגדיו
דבין נמא נמי אבננו דבין ואשכחן
נמי כי האי גוונא כהן גדול ביום
הכפורים לפי שהיו שאר בגדיו דבין
היה נמי אבננו דבין וה"ל מנחם
מיואני וז"ל פירש דפקא ליה מנ"ש
דדוקס דוקס דכתיב גוואמה תלוה
(ו)ואת האבננו מעשה שש משור חכלת
וככהן גדול מיירי מדכתיב ולבני
אהרן מעשה כמות ועשית להם
אבננו ומגבעות אס כן קמא דכהן
גדול וזכרשת פקדיי כתיב שבעת
עשייה ואת האבננו שש משור חכלת
וארגמן ותולעת שני מעשה דוקס
וילפינן בגזירה שיה דכמו דלמות דוקס
כלאים הוה כן ואבננו מעשה מעשה
דוקס שבעת כ"ג כלאים הוה אלל
באבננו של כהן הדיוט לא כמד דוקס
ולמאן דלמר דמרייהו של כלאים
משה ליהן מדכתיב אותם:

מביתו למה פירש. פי"ן רש"י
מנא אשמו עמו
שהרי על כרחך לשנת פרהדרין לא
היתה קדושה שאין ישיבה בעיריה
כ"כ שבינה וקשיא לן דנתי דלא
קדישא כקדושת עורה מ"מ כהר
הבית היתה דלמחר' בפרק פרת תולאת
(וזכיר דף ע"ג) דכל הר הבית ממנה
לוייה הוה ובעל קרי אינו רשאי ליכנס
במחנה לוייה דלמר בפסחים פרק אלל
דברים (דף ע"ג) אז וכל אז לנמות בעל
קרי אלל ש"פ לפרש מביתו למה פירש
הוה לן למימר שפירשהו למחילה
אחת כהר הבית דלמחר' פרק כ"ד לז"ל
(שם דף ע"ג) דמחילות לא נתקדשו:
סיפא

טומאתן בהדיא כתיב ביהו
טומאת שבעה כתיב ביה
אלא

אמר לך ההוא אבננו של כהן גדול
לעולם קרא דליוואה דווקא בנת אחת
בא שאין האבננו שש משור האבננו של כהן גדול
(שמות לט) ואת האבננו שש משור חכלת
והכתיב עמרה
ואבננו הבנים לא פירש הכתוב ממנה
היו ואשמעינן הלא דלכננו של כהן
גדול לא וכו' אבננו של כהן הדיוט
זוה של כלאים זוה של בוך: וכו'
אבננו. לומר שהיה של כלאים:
וכ"כ אהם מי משכחה לפי. שיהא
משה לבדו חוגר חמשה בני אדם
כלתם: לא לריבא דאקדיס. לא
בנת אחת ממש קאמר אלל זה אחר
זה אלל כקדר אחד היו ולא הפסיק
בגד אחר בנתיים הלביש לאהרן כל
בגדיו ולא חגר אותו אבננו ואח"כ
הלביש את בניו מכנסים כמות
ומנפת ואח"כ נעל את האבננו
ומגר את אהרן ואח"כ בניו. ולמאן
דלמר אהרן ואח"כ בניו ככתבו
האמור שביניה יתן עליו את
הכמות ויחגור אותו באבננו וילביש
אותו את המעיל ואח"כ ויקרב (א) את
בני אהרן וילבישם כמות ויחגור
אותם אבננו ודברי הכל לאהרן
מחילה קודם שהתחיל לבניו: אי לר'
יוהנן כדאפי' ליה. דיליף ממילואים
אי לרש"י כדאפי' ליה דיליף מסיני:
מביתו למה פירש. משתמו למה
פירש מנא אשמו עמו שש שהרי על
כרחך לשנת פרהדרין לא היתה
קדושה שאין ישיבה בעיריה אלל
למלכי בית דוד כ"כ שבינה: הכי
גרסינן טויה רבי יהודה אן כתיבה
אמר שם אמא סמלא אספו וכו':
אמר שם יבוא על אספו ואח"כ
סמלא ספק נדה. שמתלא דס על
הסדן שנקמה בו ואין ידוע אם נשעת
ביאה היה בה דם או לא למה ביאה
ונועל נדה עומא שבעת ימים ויהא
אסור לנא כמקדש ביום הכפורים:
כמאן כרבי עקיבא דלמר הרוואה דס
מעמאה את בועלה. למפרע כל
מעמא לעת כשם שגזרו שמטמאה טהרות
משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה
נמנא על שלו אחיוס והוה לשון מיד
בששון וי"ו שקמה בפרישת ישיבת השמש
מיד טמאים ודאי נמנא (ו) לאחר זמן
לומר שהחיקה בדיקה טמאים מספק
ואח"כ אחר זמן כדי שמרד מן המטה
ותדית את פניה את מטה ואח"כ
מטמאה מעמא לעת ואח"כ כדקא
ומנאה הרי היא כשאר נשים לטמא
למפרע טהרות של מעמא לעת
ואח"כ מטמאה את בועלה שלא גזרו
טומאת מעמא לעת לענין טומאת
בועלה ר"ע אומר אף מטמאה בועלה:
אלא כהאר אחר. ששהתה יותר
מאחר זמן שהיון אחיוס ואחר זמן
לאחר אחיוס כמון כדי שמרד ותדית
כדקתני אחיוס אחר זמן והתם קתני
טמאים מספק ולא פליגי עם ר"ע
וכאחר אחר זמן פליגי כדקתני ואח"כ
מעמאה את בועלה (א) מעמא לעת
אלל כהר אחר זמן דהיינו כמון כדי
שמרד מודו: ש"פ. מדקתני מפרשין
שבעת ימים ואוקימנא טעמא משום
חשש טומאת נדה: בועל נדה אינו
כנדה. שאסורה לטבול בשביעי עד
הלילה אלל טובל בשביעי ביום הלך
לא בני פרישה אלל שבעת ימים ואם
בא על נדה ביום פרישהו בלילה
דיוה"כ למחר הכי עביד עבודה:
סמוך לשקיעת החמה. שמונה ימים
לפני יוה"כ והאי דקרי ליה שבעת
דמשום הכא פורמא לא חשיב ליה
וטביל אור של ערב יוה"כ ועביד
למחר של ערב יוה"כ הערב שמשו:
כל חייבי טבילתו טבילתו ביום.
כדיליף במסכת מגילה (דף כ.) מוחטאו
ביום השביעי ורחץ במים וגו' (ומדברי
יו) נדה דכתיב (ויקרא טו) שבעת
ימים תהא בנדתה כל שבעה ויולדת
כימי נדת דיוה"כ טמאה (שם יג): בעל
קרי כמגע שרץ לטומאת ערב ורששן
לטומאה בועל נדה טומאת שבעה
ואז הטומאה כטמא מת: האי טומאת
שבעה כפיז ביה. וזהו נדה עליו
וטמא שבעת ימים (שם טו):

אמר לך ההוא אבננו של כהן גדול
לעולם קרא דליוואה דווקא בנת אחת
בא שאין האבננו שש משור האבננו של כהן גדול
(שמות לט) ואת האבננו שש משור חכלת
והכתיב עמרה
ואבננו הבנים לא פירש הכתוב ממנה
היו ואשמעינן הלא דלכננו של כהן
גדול לא וכו' אבננו של כהן הדיוט
זוה של כלאים זוה של בוך: וכו'
אבננו. לומר שהיה של כלאים:
וכ"כ אהם מי משכחה לפי. שיהא
משה לבדו חוגר חמשה בני אדם
כלתם: לא לריבא דאקדיס. לא
בנת אחת ממש קאמר אלל זה אחר
זה אלל כקדר אחד היו ולא הפסיק
בגד אחר בנתיים הלביש לאהרן כל
בגדיו ולא חגר אותו אבננו ואח"כ
הלביש את בניו מכנסים כמות
ומנפת ואח"כ נעל את האבננו
ומגר את אהרן ואח"כ בניו. ולמאן
דלמר אהרן ואח"כ בניו ככתבו
האמור שביניה יתן עליו את
הכמות ויחגור אותו באבננו וילביש
אותו את המעיל ואח"כ ויקרב (א) את
בני אהרן וילבישם כמות ויחגור
אותם אבננו ודברי הכל לאהרן
מחילה קודם שהתחיל לבניו: אי לר'
יוהנן כדאפי' ליה. דיליף ממילואים
אי לרש"י כדאפי' ליה דיליף מסיני:
מביתו למה פירש. משתמו למה
פירש מנא אשמו עמו שש שהרי על
כרחך לשנת פרהדרין לא היתה
קדושה שאין ישיבה בעיריה אלל
למלכי בית דוד כ"כ שבינה: הכי
גרסינן טויה רבי יהודה אן כתיבה
אמר שם אמא סמלא אספו וכו':
אמר שם יבוא על אספו ואח"כ
סמלא ספק נדה. שמתלא דס על
הסדן שנקמה בו ואין ידוע אם נשעת
ביאה היה בה דם או לא למה ביאה
ונועל נדה עומא שבעת ימים ויהא
אסור לנא כמקדש ביום הכפורים:
כמאן כרבי עקיבא דלמר הרוואה דס
מעמאה את בועלה. למפרע כל
מעמא לעת כשם שגזרו שמטמאה טהרות
משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה
נמנא על שלו אחיוס והוה לשון מיד
בששון וי"ו שקמה בפרישת ישיבת השמש
מיד טמאים ודאי נמנא (ו) לאחר זמן
לומר שהחיקה בדיקה טמאים מספק
ואח"כ אחר זמן כדי שמרד מן המטה
ותדית את פניה את מטה ואח"כ
מטמאה מעמא לעת ואח"כ כדקא
ומנאה הרי היא כשאר נשים לטמא
למפרע טהרות של מעמא לעת
ואח"כ מטמאה את בועלה שלא גזרו
טומאת מעמא לעת לענין טומאת
בועלה ר"ע אומר אף מטמאה בועלה:
אלא כהאר אחר. ששהתה יותר
מאחר זמן שהיון אחיוס ואחר זמן
לאחר אחיוס כמון כדי שמרד ותדית
כדקתני אחיוס אחר זמן והתם קתני
טמאים מספק ולא פליגי עם ר"ע
וכאחר אחר זמן פליגי כדקתני ואח"כ
מעמאה את בועלה (א) מעמא לעת
אלל כהר אחר זמן דהיינו כמון כדי
שמרד מודו: ש"פ. מדקתני מפרשין
שבעת ימים ואוקימנא טעמא משום
חשש טומאת נדה: בועל נדה אינו
כנדה. שאסורה לטבול בשביעי עד
הלילה אלל טובל בשביעי ביום הלך
לא בני פרישה אלל שבעת ימים ואם
בא על נדה ביום פרישהו בלילה
דיוה"כ למחר הכי עביד עבודה:
סמוך לשקיעת החמה. שמונה ימים
לפני יוה"כ והאי דקרי ליה שבעת
דמשום הכא פורמא לא חשיב ליה
וטביל אור של ערב יוה"כ ועביד
למחר של ערב יוה"כ הערב שמשו:
כל חייבי טבילתו טבילתו ביום.
כדיליף במסכת מגילה (דף כ.) מוחטאו
ביום השביעי ורחץ במים וגו' (ומדברי
יו) נדה דכתיב (ויקרא טו) שבעת
ימים תהא בנדתה כל שבעה ויולדת
כימי נדת דיוה"כ טמאה (שם יג): בעל
קרי כמגע שרץ לטומאת ערב ורששן
לטומאה בועל נדה טומאת שבעה
ואז הטומאה כטמא מת: האי טומאת
שבעה כפיז ביה. וזהו נדה עליו
וטמא שבעת ימים (שם טו):

אמר לך ההוא אבננו של כהן גדול
לעולם קרא דליוואה דווקא בנת אחת
בא שאין האבננו שש משור האבננו של כהן גדול
(שמות לט) ואת האבננו שש משור חכלת
והכתיב עמרה
ואבננו הבנים לא פירש הכתוב ממנה
היו ואשמעינן הלא דלכננו של כהן
גדול לא וכו' אבננו של כהן הדיוט
זוה של כלאים זוה של בוך: וכו'
אבננו. לומר שהיה של כלאים:
וכ"כ אהם מי משכחה לפי. שיהא
משה לבדו חוגר חמשה בני אדם
כלתם: לא לריבא דאקדיס. לא
בנת אחת ממש קאמר אלל זה אחר
זה אלל כקדר אחד היו ולא הפסיק
בגד אחר בנתיים הלביש לאהרן כל
בגדיו ולא חגר אותו אבננו ואח"כ
הלביש את בניו מכנסים כמות
ומנפת ואח"כ נעל את האבננו
ומגר את אהרן ואח"כ בניו. ולמאן
דלמר אהרן ואח"כ בניו ככתבו
האמור שביניה יתן עליו את
הכמות ויחגור אותו באבננו וילביש
אותו את המעיל ואח"כ ויקרב (א) את
בני אהרן וילבישם כמות ויחגור
אותם אבננו ודברי הכל לאהרן
מחילה קודם שהתחיל לבניו: אי לר'
יוהנן כדאפי' ליה. דיליף ממילואים
אי לרש"י כדאפי' ליה דיליף מסיני:
מביתו למה פירש. משתמו למה
פירש מנא אשמו עמו שש שהרי על
כרחך לשנת פרהדרין לא היתה
קדושה שאין ישיבה בעיריה אלל
למלכי בית דוד כ"כ שבינה: הכי
גרסינן טויה רבי יהודה אן כתיבה
אמר שם אמא סמלא אספו וכו':
אמר שם יבוא על אספו ואח"כ
סמלא ספק נדה. שמתלא דס על
הסדן שנקמה בו ואין ידוע אם נשעת
ביאה היה בה דם או לא למה ביאה
ונועל נדה עומא שבעת ימים ויהא
אסור לנא כמקדש ביום הכפורים:
כמאן כרבי עקיבא דלמר הרוואה דס
מעמאה את בועלה. למפרע כל
מעמא לעת כשם שגזרו שמטמאה טהרות
משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה
נמנא על שלו אחיוס והוה לשון מיד
בששון וי"ו שקמה בפרישת ישיבת השמש
מיד טמאים ודאי נמנא (ו) לאחר זמן
לומר שהחיקה בדיקה טמאים מספק
ואח"כ אחר זמן כדי שמרד מן המטה
ותדית את פניה את מטה ואח"כ
מטמאה מעמא לעת ואח"כ כדקא
ומנאה הרי היא כשאר נשים לטמא
למפרע טהרות של מעמא לעת
ואח"כ מטמאה את בועלה שלא גזרו
טומאת מעמא לעת לענין טומאת
בועלה ר"ע אומר אף מטמאה בועלה:
אלא כהאר אחר. ששהתה יותר
מאחר זמן שהיון אחיוס ואחר זמן
לאחר אחיוס כמון כדי שמרד ותדית
כדקתני אחיוס אחר זמן והתם קתני
טמאים מספק ולא פליגי עם ר"ע
וכאחר אחר זמן פליגי כדקתני ואח"כ
מעמאה את בועלה (א) מעמא לעת
אלל כהר אחר זמן דהיינו כמון כדי
שמרד מודו: ש"פ. מדקתני מפרשין
שבעת ימים ואוקימנא טעמא משום
חשש טומאת נדה: בועל נדה אינו
כנדה. שאסורה לטבול בשביעי עד
הלילה אלל טובל בשביעי ביום הלך
לא בני פרישה אלל שבעת ימים ואם
בא על נדה ביום פרישהו בלילה
דיוה"כ למחר הכי עביד עבודה:
סמוך לשקיעת החמה. שמונה ימים
לפני יוה"כ והאי דקרי ליה שבעת
דמשום הכא פורמא לא חשיב ליה
וטביל אור של ערב יוה"כ ועביד
למחר של ערב יוה"כ הערב שמשו:
כל חייבי טבילתו טבילתו ביום.
כדיליף במסכת מגילה (דף כ.) מוחטאו
ביום השביעי ורחץ במים וגו' (ומדברי
יו) נדה דכתיב (ויקרא טו) שבעת
ימים תהא בנדתה כל שבעה ויולדת
כימי נדת דיוה"כ טמאה (שם יג): בעל
קרי כמגע שרץ לטומאת ערב ורששן
לטומאה בועל נדה טומאת שבעה
ואז הטומאה כטמא מת: האי טומאת
שבעה כפיז ביה. וזהו נדה עליו
וטמא שבעת ימים (שם טו):

גליון הש"ס
תוס' ר"ה מביתו וכו'
שאין ישיבה בעיריה. פ"ן
לקמן דף ח ע"כ מוסר ר"ה
דל:

הנהרות מהר"ב
רנשבורג
אן ברש"י דיה אלל כהאר
אמר וכו' ואח"כ עממאה
את בועלה. ר"ב ר"ל משום
מנע ומלאתה כנדה דף
ט"ו פ"א:

מוסף רש"י
אבננו של כהן גדול.
של כל ימות הכהן היה של
כלאים דכתיב ומחיל לטו
ואת האבננו שש משור
ומנא. לא והו אבננו
של כהן הדיוט.
שהדיוט של כהן לקמן
(יג.) אי אבננו של כהן
גדול ביום הכפורים שהו
של כהן. לא וכו' אבננו של
כהן הדיוט. דל הדיוט כל
הנה של כלאים. לקמן שם
והיו"ו ע"כ. וזה אבננו
של כהן הדיוט. כל ימות
השנה. ואין כלאים כנגדי
כהן הדיוט שם וכו'.

תוס' ישנים
מביתו למה פירש. פי"ן
היינו נכס רבינו שלמה
ממנו למה פירש לך לכות
אחר מחד של כהן הכרובים
וישמה ממנו וטובל שש
את קודם שקיעת החמה
ועביד שמשו ויחן כלפניה
דהא נמי אהרן לן במחנה
ליה שש אתה שיהוה
המשכן מתפרק כמו כן
מחנה כדכתיב ויחן קדמך
דלמחר וכו' וזהו מדרש
יוהנן דל מדרש יוהנן ה"ה
שיחל לנא שש אתה

א ומל"ג כדקרא
ב ומל"ג כדקרא.